

γέσικος ό, άμάρτ. γέσ'κους Θράκ. (Σουφλ.)
'Αγνώστου έτύμου.
'Ο άκανθόχοιρος.

γεσικόλαδο τό, άμάρτ. γισ'κόλαδου Θράκ. (Σουφλ.)
'Εκ τών ούς. γέσικος και λάδι.
Τό εκ του άκανθοχοίρου προερχόμενον έλαιον.

γεσίλι τό, Θράκ. (Πλάγ.) Καππ. (Φάρασ.)
Πιθαν. εκ του Τουρκ. *yeşil* = πράσινος.
Γέσι, τό όπ. βλ., ένθ' άν.: 'Η λίμνη είχε κολέβες, ά-
γοιόπατιες, γεσίλια (κολέβες = μαύρες άγοιόπατιες με
άσπρη μύτη) Πλάγ.

γεσίμι τό, άμάρτ. γέσ'μι 'Ηπ.
'Εκ του Τουρκ. *yeşim* = ίσπιδ. Βλ. Ε.Μπόγκ.,
Τουρκ. λέξεις, 19.
'Ο πολύτιμος λίθος ίσπιδ.

γέσιος ό, 'Ηπ.—Λεξ. Βλαστ., 424 γέσιους 'Ηπ. ('Ιωάνν.
κ.ά.)
'Εκ του Τουρκ. *yeşil* = πράσινος. Βλ. Ε. Μπόγκ.,
Τουρκ. λέξεις, 20. 'Ο μετασχημ. κατ' αναλογία προς τό
πάσιος,

Τό άρρεν του πτηνού Νήσσα ή πλατύρρυγχος (*Anas
platyrhynchos*), με χρώμα επί της κεφαλής στίλβον πρά-
σινον ένθ' άν.. Συνών. βλ. είς λ. γέσι.
'Η λ. και ώς έπών. υπό τον τύπ. Γέσιος 'Αθην. Μακεδ.
(Θεσσαλονίκ.)

γεσίρι τό, Πόντ. ('Ινέπ.) γεσίρ' Πόντ. (Τραπ.) γιασίρ'
Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) γιασίριν Πόντου (Κερασ.) γεσίρης
'Ηπ. (Πάργ.) Λυκ. (Λιβύσσ.)

'Εκ του Τουρκ. *esir* = αϊχμάλωτος.
1) Αϊχμάλωτος πολέμου ένθ' άν.: Γιασίρ' και αϊχμάλω-
τον έγένετον Τραπ. Πιάνω γεσίρ' αύτόθ. 2) Αϊχμάλωτος πο-
λέμου πωληθείς ώς δοϋλος Πόντ. ('Ινέπ. Τραπ.): 'Αφ' τον
'Απαζά γεσίρ' μ' άγόρασες; (προς τον δεικνύοντα τυραννι-
κάς, δεσποτικές διαθέσεις. 'Απαζά = 'Αβχαζία, περιο-
χή του Καυκάσου) 'Ινέπ. 2) Μεταφ., άνθρωπος ύφιστάμενος
ταλαιπωρίας και κακουχίας Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.).
'Εέντον γιασίρ' ε ση χώρας τά πόρτας. 3) Είδος παιδιās,
κατά την όποιαν εκάστη όμάς των παικτών κρατεί ώς
αϊχμάλωτον τον εκάστοτε συλλαμβανόμενον είς τον δρόμον
πείκτην της αντίθετου όμάδος. Πόντ. (Τραπ.) Συνών. άμ-
πάριζα, άμπάρρα 10, άμπαρρίτσα 11, άγ-
κωριάριζα, γελεκάκι 2, γιουρντάκι, έμ-
πατος, καλές, κλέφτικο, μέλι-μέλι, ντί-
λιντίλι, ντρικάκια, σκλάβα, σκλαβά-
κια, σκλαβιά, σκλάβος.

γεσιρλίκι τό, άμάρτ. γεσιρλίκιν Λυκ. (Λιβύσσ.)
'Εκ του ούς. γεσίρι και της Τουρκ. καταλ. -λίκι.
'Η αϊχμαλωσία.

γετίκι, τό, άμάρτ. γετίκ-κιν Κύπρ.
'Εκ του Τουρκ. *yetik* = ίκανός.

1) Τό σύνολον των εργαλείων προς άσκησιν τέχνης τινός
ή επαγγέλματος, ώς του μαγείρου, κρεοπώλου. 2) Τό σύνο-
λον των γεωργικών εργαλείων και λοιπών χρεωδών, σπό-
ρων δημητριακών κλπ., άπαραιτήτων προς καλλιέργειαν

άγρων, ιδίως μετοχίου ένοικιαζομένου, όμοϋ μετά των έν
αύτῳ κατοικιδίων ζώων.

γετίμι τό, Πόντ. ('Οφ.) γετίμιν Πόντ. (Κερασ.) γετ-τίμιν
Λυκ. (Λιβύσσ.) γετίμ' Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) γε-
τίμης άμάρτ. γιατίμης 'Ηπ. (Πάργ.)

'Εκ του Τουρκ. *yetim* = όρφανός.
'Ορφανός ένθ' άν.: Είς άνθρωπος εκαιρεύτε τά γετίμια
(εκαιρεύτε = εύσπλαχνίσθη) 'Οφ. || Φρ. Γετίμ' νά έλέπω σε!
(άρά) Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.

'Η λ. και ώς έπών. υπό τον τύπ. Γετίμης 'Αθην. και ώς
τοπων. υπό τον τύπ. Τοϋ Γετίμη το Μετόχι Κρήτ.

γετίμικο τό, ένιαχ. γιτίμ'κο 'Ηπ. ('Ιωάνν.) γιατίμικο
'Ηπ. ('Αργυρόκ. Δρόβιαν.) γιατίμ'κον 'Ηπ. (Λάκκα Σουλ.)
Τό οϋδ. του επίθ. γετίμικος, ούσιαστικοποιηθέν.
Γετίμι, τό όπ. βλ., ένθ' άν.: Τί θα γίνη τώρα αύτό το
γιατίμικο; 'Αργυρόκ. Δρόβιαν. 'Απ' του γιατίμ'κον πήγαν
νά φάν οι άφουρισμέη; Λάκκα Σουλ.

γετιμλίκι τό, άμάρτ. γετιμλίκιν Λυκ. (Λιβύσσ.)
'Εκ του ούς. γετίμι και της Τουρκ. καταλ. -λίκι.
'Η όρφάνια.

γέτσα μόρ. παρακλειςματ.
'Εκ του Τουρκ. *gece* = άργά.
Βλ. γκέτσα.

γέτσικα επίρ.
'Εκ του επίρρ. γκέτσι και της παραγωγ. καταλ. -ικα
Βλ. γκέτσικα.

γετώνω Χίος ('Εγρηγόρ.)
'Αγνώστου έτύμου.

'Ενοχλώ, πειράζω: Μ' έγέτωσε και του τίς εκατσα (= τον
εδειρα).

γεύση ή, λόγ. σύνθηθ. και δημῶδ. Μύκ. Πόντ. (Οίν.) γέ-
ψη 'Ανδρ. (Κόρθ.) 'Ερεικ. Ζάκ. (Μαχαιράδ. κ.ά.) Κέρκ.
Κρήτ. (Κίσ. Κυδων. Νεάπ. Σέλιν.) Μαθράκ. 'Οθων. Παξ.
Πελοπν. ('Αρκαδ. Γαργαλ. Κίτ. Μάν.) Χίος (Βροντ.) γέψ'
Εϋβ. (Λιχάς)

Τό άρχ. ούς. γεϋσις. 'Ο τύπ. γέψη και είς Πεντά-
τευχ. 'Εξοδ. 16,31 (Hesseling) και είς Δεφαρ., Λόγ. 234.

1) 'Η αίσθησις της γεύσεως Οίν.: 'Ο στόμας μου γεϋσιν
'κ έχει 2) Τό αίσθημα τό προκαλούμενον εκ της γεύσεως
φαγητών σύνθηθ.: Αυτό τό φαί έχει πικάντικη γεύση σύνθηθ.
'Η γέψη του πώς είναι; Κόρθ. Τό φαί δεν έχει καλή γέψη
Κίτ. Μάν. Δέ μ' άρέσουνε τά νερόβραστα ρεβίθια, δεν έχουνε
καλή γέψη. Γαργαλ. 'Εχει μιá γέψη που δεν πάει σέ στόμα
(έχει δυσάρεστη γεύση) Μαχαιράδ. Ού κριθαρήσους οϋ κα-
φές είναι άγιφτους, δεν έζ' γέψ' Λιχάς || Παροιμ.

Μεγάλη Πέφτη, | μεγάλη γέψη
(κατά την Μ. Πέμπτην πολλοί μεταλαμβάνουν των 'Αχράν-
των Μυστηρίων) 'Αρκαδ.

γευτικός επίθ. Κέρκ. Πελοπν. (Γαργαλ. Γορτυν.)—
Λεξ. Βάιγ. γιφτ'κός Εϋβ. ('Ακρ.) κ.ά. βορ. ιδιωμ.

Τό άρχ. επίθ. γευστικός. 'Ο τύπ. γευτικός
και παρά Σομ.

1) 'Ο έχων καλήν γεϋσιν, ό εύγευστος Εϋβ. ('Ακρ.) κ.ά.

